

Van fertiliteit naar goede wijnen

Alice Eddes (41) was fertiliteitsarts en is nu vinoloog. Onlangs begon ze haar bedrijf 'Alice Eddes WineConsultancy' in het hart van Deventer. Het bedrijf is gevestigd in een prachtig, sfeervol pand, in 1901 gebouwd voor de Nederlandsche Bank. Ze verkoopt wijn en organiseert wijnproeverijen, maar je kunt er ook lunchen, dineren, vergaderen of een cursus volgen.

Wanneer ben je met dit bedrijf begonnen?

"Officieel in mei vorig jaar, maar daarvoor was ik al bezig vanuit mijn woonhuis in Schalkhaar, waar we vijf jaar hebben gewoond met onze kinderen Thijs (10) Noor (7). We hebben Schalkhaar achter ons gelaten om in Deventer ons plekje te vinden, geschikt voor werken en wonen. Nadat we dit pand kochten, hebben we het in zes maanden verbouwd. Dat moest zo snel, omdat we ons huis al hadden verkocht. In het souterrain wil ik nog een showkelder maken, maar dat komt later. Voor de kinderen was het een hele overgang, van een dorpschool naar de binnenstad, maar ze doen het reuzegoed. Ik ben trots op ze."

Loopt het bedrijf goed?

"Het begint te komen. De wijnhandel groeit en we hebben een à twee keer per week gasten, van eenvoudige lunches tot uitgebreide diners met wijnproeven erbij. Koks huur ik meestal in, soms kookt mijn man."

Je bent je carrière begonnen als arts. Wat deed je precies?

"Ik werkte op de afdeling Gynaecologie als fertiliteitsarts, vruchtbaarheidsarts. Ik behandelde echtparen die ongewenst kinderloos waren. Mijn keuze destijds om geneeskunde te gaan studeren was vooral een praktische, het was geen roeping. Na de havo wist ik niet zo goed wat ik wilde. Ik heb een jaar in Londen gewoond, Engels gestudeerd op een college, maar wist nog steeds niet wat ik verder zou gaan doen. Uiteindelijk hield ik twee dingen over: verloskundige worden, net als mijn oma, of naar de hogere hotelvakschool."

Nu toch een switch. Beviel het werk als fertiliteitsarts niet?

"Ik heb het met veel plezier gedaan, ook de studie was heel interessant. Binnen de geneeskunde had ik altijd een voorliefde voor gynaecologie, maar dat heb ik bewust niet gedaan. Mijn man is chirurg en de combinatie leek me te ingewikkeld. Een chirurg heeft dienstbelasting, een gynaecoloog ook. Als gynaecoloog moet je vaak 's nachts je bed uit. Dat is in het begin acceptabel, maar ik wist dat ik daar snel genoeg van zou hebben. Fertiliteit is een nieuwe stroming in de geneeskunde, pas vijfentwintig jaar geleden werd het eerste IVF-kind geboren. Fertiliteit hoort hele-

maal bij de huidige tijdgeest, er zijn steeds meer vrouwen die op latere leeftijd zwanger willen worden, maar een vrouw is het vruchtbaarst rond haar twintigste. Daarom zijn die jonge meisjes zo vaak ongewenst zwanger, ze zijn supervruchtbaar, dat is een biologisch gegeven. Nu vrouwen later zwanger willen worden, omdat ze bijvoorbeeld eerst carrière willen maken, komen vruchtbaarheidsproblemen veel vaker voor. Maar onvruchtbaarheid, ongewenste kinderloosheid, wordt niet geaccepteerd. Vaak heeft de patiënt een hoge verwachting van de medische wetenschap, maar het slaagingspercentage na bijvoorbeeld IVF is grofweg 35%. Accepteren dat de behandelingen niet zijn aangeslagen, is moeilijk. Het blijven zoeken naar behandelmogelijkheden stelt het rouwproces uit. Op zich een zeer begrijpelijke keuze. Mensen gingen desnoods naar het buitenland om voor heel veel geld iets aan die onvruchtbaarheid te doen. Daar werden destijds behandelingen uitgevoerd die in Nederland niet toegestaan waren. Na verloop van tijd ging

Ik kreeg het benauwd bij het idee dat ik dit werk de komende twintig jaar zou moeten doen: elke ochtend veeleisende patiënten in de wachtkamer.

OMMEZWAAI

mij dat tegenstaan. Het leven is niet te koop, er zijn grenzen. Vroeger werd er met anoniem donorzaad gewerkt. Het kind weet dan niet wie zijn vader is, zal hem nooit kennen. Het blijft een kind met een halve identiteit. Daar had ik moeite mee. Nu is het anonieme donorschap bij wet verboden."

Vind je die moederwens egoïstisch?

"De wens is zeer begrijpelijk, dat is een oergevoel, maar het moet niet ten koste gaan van het kind. Als fertiliteitsarts begeef je je soms op het grensgebied van wat ethisch nog verantwoord is. Het past wel helemaal bij deze tijd, je kunt alles afdwingen. Het eisende van patiënten wordt steeds erger en ik vroeg me af of ik daar nog wel twintig jaar aan wilde voldoen. Vooral vrouwen kunnen erg ver gaan als ze absoluut een kind willen, re-

laties komen onder druk te staan, partners moeten verplicht aan seks doen, en dat vaak omdat de toekomstige ouders eerst hun maatschappelijke carrière willen maken en pas veel later bedenken dat ze ook nog kinderen willen."

Heb je daarom besloten dat je iets anders wilde gaan doen?

"Niet alleen vanwege de ethische kanten. Dat spanningsveld had voor mij ook iets aantrekkelijks. Het houdt je scherp. Maar ik kreeg het benauwd bij het idee dat ik dit werk de komende twintig jaar nog zou moeten doen. Elke dag 's ochtends vroeg met de trein naar Apeldoorn waar de veeleisende patiënten al in de wachtkamer zaten. Iedere dag hetzelfde, er zat geen groei meer in. Ik ging bij mezelf te rade, een lang proces."

Ik wilde de allerbeste wijn van Europa verkopen aan de echte liefhebber. Mijn wijn hoeft niet duur te zijn, maar wel van topkwaliteit.

Hoe kwam je vervolgens dan op wijn terecht?

"Ik heb altijd al een grote liefde voor goed eten en goede wijn gehad. Als student heb ik vijf jaar als assistent bedrijfsleider in een eetcafé gewerkt. Ik vond dat geweldig, die gezelligheid, het sociale, mooi gedekte tafels en een goed gesprek. Het was een tijdelijke fase, een erg leuke tijd, we leefden 's nachts, wat gepaard ging met een ongezonde levensstijl. Naarmate je ouder wordt, ontgroeit je dat en krijg je het druk met andere dingen, je werk, de kinderen, het huis. Maar toch ben ik nooit vergeten dat iemand in mijn studententijd vertelde dat hij een wijnopleiding had gevolgd. Dat leek mij echt fantastisch. Ik besloot mijn wijnbrevet te halen, dat is verplicht als je de vinologenopleiding wilt volgen, en ben gestopt met mijn werk. Doodeng, maar ik heb het toch gedaan. Daarna ging ik naar de wijnacademie. Daar is er maar één van in Nederland en het is nog helemaal niet zo gemakkelijk om daar op te komen. Een spannende opleiding, ik wist niet eens of ik wel goed zou kunnen proeven en ruiken. Het heeft niets met je intelligentie te maken, het gaat puur om je zintuigen. In het begin vond ik het razend moeilijk om al die wijnen te kennen. Het eerste jaar heb ik meer dan duizend wijnen geproefd. Na driekwart jaar viel opeens het kwartje. Het was vergelijkbaar met de overgang van co-assistent naar arts: je moet de rode draad herkennen. Eerst verdrink je in zoveel details, dan moet je leren je alleen op de hoofdlijnen te concentreren. Ik haalde de opleiding in één keer. Best goed, niet meer dan een derde lukt dat. Daarna heb ik nagedacht over het concept van mijn bedrijf. Ik wilde onderscheidend zijn in de markt, niet zomaar een wijnwinkel beginnen. Ik bedacht dat mijn bedrijf aan twee voorwaarden moest voldoen. Ten eerste wilde ik de allerbeste wijn van Europa verkopen aan de echte liefhebber. Mijn wijn hoeft niet duur te zijn, het merendeel ligt tussen de zes en vijftien euro per fles, maar het moet wel van topkwaliteit zijn. Vaak betaal je te veel, je betaalt dan voor het merk, voor het prestige. De tweede voorwaarde was de locatie. Ik wilde in een besloten omgeving wijnen en spijsen evenementen organiseren, ontvangsten, wijnproeverijen. Dat heb ik allemaal gevonden in dit pand."

Spannend genoeg voor de komende twintig jaar?

"Dit zie ik mezelf inderdaad nog jaren doen. En misschien kan ik uiteindelijk *master of wine* worden, dat is nog een droom, maar wie weet. Op dit moment is er één *master of wine* in Nederland, ik zou de eerste vrouwelijke zijn. Maar dat is nog ver weg, en je bent dat ook niet zomaar. De examens zijn in Londen, de gemiddelde voorbereiding kost zo'n acht jaar."

Tekst: M. De Witt, foto's: Ria Lusink

Styling: Modezaak Day - Deventer

Visagie: Inge Velberg - Gorssel

